

A woman with her hair in an updo, wearing a red dress with a lace-up back and a wide floral-patterned sash, stands with her back to the camera. She is positioned in the center of a stone archway. The background shows a lush garden with green hedges and a stone building with windows. The foreground is a grassy area with small white flowers.

HRIECH KOVÁČOVEJ DCÉRY

TAJOMSTVÁ VRESOVÍSK – 3. DIEĽ

SARAH E. LADD

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Tatiana Žáryová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu A Lady at Willowgrove Hall, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve Thomas Nelson, Nashville 2014,
preložila Marta Gergelyová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

V publikácii je použitý citát z Knihy prísloví Starého zákona
(Sväté písmo, Spolok svätého Vojtecha, Trnava 1996).

Published by arrangement with Thomas Nelson,
a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Copyright © 2014 by Sarah E. Ladd

All rights reserved

Translation © Marta Gergelyová 2022

Cover Design © Studiogearbox.com

Cover Photo © Brandon Hill Photography

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2022

ISBN 978-80-220-2443-3

Tento román s láskou venujem
svojej starej mame Colleen.
Ďakujem ti za inšpiráciu i za to,
že si vo mne vzbudila celoživotnú
lásku k literatúre.





1

*Kováčov dom – Blacksmith's Cottage,
Aradelle Park,
Detham, Anglicko 1814*

Je klamstvo vždy hriechom?

Šestnásťročná Cecily Fairová sa prevrátila na druhý bok a pozrela na Leah odpočívajúcu na uzučkej posteli, na ktorej spolu spávali. Sestrina brada spočívala na obdratej vlnenej prikrývke, jej dlhý červenohnedý vrkoč nehybne ležal na vankúši.

Cecily tú vec tají pred sestrou už celé týždne. Tají ju pred svojou najdrahšou priateľkou, pred tou, ktorej sa najviac zdôveruje.

Cecily zapudila emócie, čo ju zaplavili.

Prenasledovala ju každá malá lož, ktorú kedy vyriekla.

Mala však inú možnosť? Diskrétnosť jej predsa zásadná.

Oprela si hlavu o svoj vankúš a uprene sa zahľadela na hrubo otesané drevené trámy, uložené po celej dĺžke spálne, a len s námahou dokázala v meniacej sa tme noci rozoznať ich nerovný tvar. Pred jediným oblôčikom ich izbice bičoval skromný domec ich rodiny neutíchajúci dážď, bubnoval na slamenú strechu i na oknice.

Nočný dážď jej zvyčajne neprekáža, veď na vresoviskách sa počasie mení každú chvíľu, a už si dávno privykla na čudné stony i tiché vrzganie, aké vyvolávajú silné vetry. Túto noc jej však ten nerytmický zvuk bráni v tom, aby začula to najdôležitejšie: odbíjanie otcových hodín.

Jasne si pamätá ich prednú časť zo slonoviny, ich pozlátené ručičky i bohatú rezbu vínnej révy a listov... veď nepopierateľne ide o najelegantnejší kúsok ich interiéru! Hodiny sa nachádzajú v salóne, hneď pod ich izbičkou, a zaznamenávajú každú hodinu, čo prejde.

Cecily už nedokázala nečinne ležať, a tak si zahryzla do spodnej pery, zadržala dych, odhrnula tenučkú prikrývku a sadla si, dávajúc pozor, aby nezobudila Leah.

Ešte aj teraz, keď sa jej srdce chveje očakávaním, jej v ušiach znie sestriho varovanie sťa nepríjemné škriekanie havrana z krovísk. Len pred dvoma dňami Leah narazila do Cecily s Andrewom, keď sa držali za ruky pod mihotavým tieňom jabloní v južnom sade panstva Aradelle Park.

Urobíš dobre, ak sa vyhneš Andrewovi Moretonovi. Sestrin prísny hlas sa od hnevu triasol, ako ju schmatla za zrobenú ruku a ťahala ju späť do ich domu. Nie je pre teba. Ľudia v jeho postavení nie sú takí, akí sa zdajú. Akákoľvek spojitosť s ním ti prinesie iba skazu.

Cecily si odhrnula z tváre neposlušné vlasy, spomienka na sestrine slová ju vskutku rozhnevala.

Čo vie Leah o láske, o vášni?

Aj keď má Cecily iba šesťnásť, svoje srdce pozná dobre.

Andrew Moreton ju ľúbi, chce si ju vziať za ženu. Vari jej presne toto nepovedal? Bude na ňu čakať o polnoci na chodníčku pri ich dome, kde sa cesta stáča a lesík hlohov ustupuje otvorenej pláni vresovísk.

Zaplavila ju vlna vzrušenia už len pri pomyslení na Andrewove široké plecia, jeho tmavohnedé oči, na to, ako sa mu na líkach urobia jamky, keď sa bezstarostne a náhle usmeje, na to, ako jeho tvár nadobudne láskyplný, srdečný výraz, keď sa na ňu pozrie.

Možno by to Leah vnímala inak, keby vedela, aké to je byť zaľúbená.

Dnes večer sa Cecily s Andrewom povezu v kočiari smerom na sever, až do Škótska, kde sa zosobášia. Nepozná síce podrobnosti, ale Andrew ju ubezpečil, že všetko potrebné už zariadil. Aj keď má jej milý len sedemnásť, pozná ľudí – vplyvných ľudí.

Tak veľmi sa jej triasli ruky, že si len s námahou dokázala ponad hlavu prevliecť nočnú košieľku. Keďže sa chystá na cestu, pod košieľkou má svoje najlepšie šaty z bledohnedého mušelínu. Pomaly podišla k stoličke vedľa dvojkrídlového okna. Keď vkĺzla do členkových čížmičiek a uviazala si šnúrkou, pozrela na záhradu pod sebou. Kroviny sa ohýnali a čerili, akoby tancovali spolu s vetrom a dažďovými kvapkami. Keď si pomyslela na to, že jej matke, ktorá je mŕtva už sedem rokov, by sa nepáčila ich zanedbaná, zarastená záhrada, prsty, ktorými držala šnúrkou, jej ochabli. Snažila sa starať o záhradu tak, ako by to matku potešilo, ale keďže má toľko iných povinností, nie vždy sa k prácam v záhrade dostane.

Keď sa však stane ženou Andrewa Moretona, nebude musieť pracovať, nebude sa musieť o nič starať.

Nato si šnúrkou silno zatiahla.

Presne to jej Andrew sľúbil.

Šepkal jej do uška, že ju ľúbi, že s ním bude v bezpečí, že sa nebude musieť ničím trápiť, že jej nebude nič chýbať.

Vzápätí sa obrátila späť k Leah. Blikotavé svetlo me-

siaca dopadalo z boku na útlu postavu jej dvojčaťa, ligovalo sa na jej dlhých červenkastých vlasoch. Sestra je od nej staršia len o dvanásť minút, ale sú rovnaké v toľkých veciach! Keď sa na ňu díva, akoby hľadela do živého, dýchajúceho zrkadla – od sestrinho rovného nosu až po tých niekoľko pieh na jej lícach.

Lenže kým Leah je nadmieru opatrná vo veciach svojho srdca, Cecily je pravý opak.

Jedného dňa jej však Leah prepáči, že sa vykradla za tmy von a odišla. Keď sa vydá za dediča panstva Aradelle Park, starosti pominú. Už viac nebude iba dcérou kováča – muža, ktorý pracuje vo vyhni na panstve, a tu a tam vypomôže v dedine. Pretože keď sa Cecily vráti zo Škótska, bude z nej dáma. Na škandál sa zabudne a Andrewova rodina ju prijme, akoby bola jednou z nich. No a vtedy pošle po Leah a nočná mora, čo ich kvári, sa skončí.

V tom momente hodiny odbili.

Tá známa melódia bola zo začiatku tichá, ale akoby silnela – zdala sa ako maják, ktorý ju volá, vyzýva, zapriaháva, aby neotáľala. Priam ju posmeškovala, popoháňala – lebo ak si nepohne, možno sa jej otvoria oči a rozprávka, ktorú nosí v srdci, sa nadobro zmení a ostane len sen o tom, čo mohlo byť.

Vonku sa blysko a ožiarilo ich neveľkú izbicu. Leah sa pomrvila. Ak má Cecily ísť, nastala tá správna chvíľa.

Keďže už mala čižmičky zašnúrované, vstala, prešla po izbe a vytiahla si zbalený kufrík z kúta, kam si ho schovala za truhlicu. Otvorila maličkú škatuľku, ležiacu na bielizníku, a vytiahla zložený hárok papiera. Na prednej strane bolo jej najkrajším rukopisom starostlivo napísané sestriho meno.

Všetci budú premýšľať, kam sa Cecily podela. Nieкто teda o tom musí vedieť...

Postavila teda zložený list na písací stôl, kde ho Leah určite zbadá.

Zaplavila ju vlna vzrušenia, a tak postála, aby sa porozhliadala po izbici, v ktorej strávila doterajší život. Ešte aj v tme rozoznala nízku posteľ, naklonenú skriňu v kúte i otlčenú maľovanú truhlicu pod oblôčikom.

Obrátila sa, že pôjde, ale znova zastala, pretože jej pohľad padol na prostý koralový náhrdelník, ležiaci tam, kde nechala list. Patril ich matke, bol jediným šperkom, ktorý vlastní. Ich otec predal všetko ostatné, ale táto ozdôbka voľajako unikla jeho chamtivému oku. Keď náhrdelník zbadala, stiahlo sa jej hrdlo a zahmlil zrak.

Ich matka chcela pre ne vždy viac. Viac než by im pri náležalo z titulu kováčových dcér.

Súhlasila by jej matka s rozhodnutím ujsť od všetkého za vidinou lepšieho života?

Cecily nemala nikoho, na koho by sa mohla obrátiť, aby ju usmernil.

A tak musela veriť vlastnému inštinktu.

Šperk schytila, vložila si ho za živôtik, obzrela sa späť na spiacu sestru a vyšla z izbice.

Chodba bola tichá, počula len pravidelné bubnovanie dažďa. Bolo tam nezvyčajne mĺkvo, veď obvykle sa ich skromným domom ozýva otcovo chrápanie. Snažila sa, aby ju pomyslenie na to neodradilo, keď schádzala po schodoch a vyhýbala sa miestam, ktoré by pod jej nohami vrzgali.

Po každom jednom kroku sa bude cítiť slobodnejšia, ľahšia.

Lenže keď sa dostala dolu, zmietali ňou pochybnosti a drobné chĺpky na šiji sa jej postavili do pozoru.

Bojovala s hrozivým tušením, napínala uši, či nezačujú zvuky noci, ale splašený tlkot vlastného srdca prehlú-

šil všetko ostatné. A práve vtedy tmu preťal ďalší blesk, ešte viac podráždil jej už aj tak napäté nervy. Čím skôr sa oslobodí od tohto domu a spomienok v ňom uväznených, tým jej bude lepšie.

Prebehla cez kuchyňu a dverami vytrielila von do zarastenej záhrady. Uháňala pomedzi zanedbanú levanduľu, ruže a náprstníky. Živé ploty z neostrihaných hlohov a bazy čiernej, medzi ktorými sa kedysi hrávala, sa jej zdali nebezpečné, priam zlovestné. Pred sebou videla drevenú bránku, ostávalo jej len pár krokov.

A vtedy zastala.

Bol to vari *hrom*?

Nie, nie hrom. A tak urobila ďalší krok.

Hlasy! Sú to *hlasy!*

Výkrik! Výkrik v silnom írskom prízvuku, drsný, nepríjemný sťa štekot.

Otec!

Tak ukrutne ju to vyplašilo, že zabehla hlbšie do neudržiavanej záhrady. V ušiach jej pulzovala krv, a aj keď sa zo všetkých síl pokúšala rozpoznať jednotlivé slová, vietor ich miešal dokopy. A tak pustila kufrík a rozbehla sa k bránke. Do prerasteneho krovia sa jej zachytila sukňa, len s námahou udržiavala rovnováhu, čižmičky jej zapadli do hustého blata. Akoby ju zem chcela pripútať k tomuto miestu.

Ich otec ten plán odhalil!

Iného vysvetlenia niet.

Pošmykla sa, zastala pri bránke, zahla za roh. A tam, týčiac sa na Adrewom, stál jej otec! Pôsobil skôr ako obor než ľudská bytosť.

„Otec, prestaňte!“ zapišťala Cecily, vytrielila vpred a schmatla otca za mohutnú ruku. „Prestaňte!“

Joseph Faire ju však jedným myknutím paže odsotil

nabok tak silno, že takmer spadla na premočenú zem. Keď znova získala rovnováhu, odhrnula si mokré vlasy z tváre. Slabé svetlo z lampáša, čo mal otec pri nohách, mu neprijemne osvetľovalo vlhkú tvár, z očí mal len čiarky.

Cecily sa viac bála o Andrewa než o seba, a tak sa znova pokúsila skočiť na otca, aby odviedla jeho pozornosť, čo ho však neodradilo. Mohutnými rukami držal Andrewa za elegantný kabát.

„Vkradol si sa sem pod rúškom tmy ako zlodziej!“ zreval Cecilin otec. „Koľkokrát som ťa varoval, dohovárал ti, aby si jej dal pokoj?“

Andrew vyplieštal oči, hruď sa mu prudko dvíhala a klesala. Cecily ho nikdy predtým nevidela vystrašeného.

Ako ho jej otec tlačil ku kamennému múriku, v jeho zovretí sa jej Andrewove plecia videli úzke, Adamovo jablko mu skákalo hore-dolu. Šibol očami na Cecily, potom späť na jej otca. „Slečnu Fairovú ľúbim, pane, a hodlám si ju vziať za ženu.“

„Ale čo!“ V otcovom hlase zaznieval zlomyselný sarkazmus. „Moju dcéru si nevezmeš! Nikdy!“ Okolo Cecily sa presunul závan piva a rumu.

Vedela, čoho je otec schopný, no nebola si istá, či to vie aj Andrew.

Veľmi dlho sa pokúšala maskovať otcove výpady hnevu, ale teraz vyšli najavo.

Jej sny sa jej rozplývali priamo pred očami ako lojová svieca, ktorú nechali príliš blízko pri ohni. Zozbierala toľko odvahy, koľko našla vo svojom drobnom tele, a vyrútila sa vpred, pokúšajúc sa posledný raz odvrátiť otcovu pozornosť natoľko, aby sa mu Andrew dokázal vyšmyknúť.

Svaly na otcových obnažených predlaktiach sa na-

pli, silno zatriasol rukami. Zdrapil Andrewa za chlopne kabáta a sykol: „Daj mojej dcére pokoj! Ak ťa pri nej ešte raz nachytám, bude to naposledy!“

Nato sotil Andrewa na zem a obrátil sa, akoby chcel odísť. Vzápätí sa však zvrtol a namieril naňho trasúci sa prst. „Tvoj tatko mi síce platí za prácu, ale nemysli si, že si môžeš vziať, čo patrí mne. Nevlastní ma. Si ako had. Všetci ste rovnakí. Všetci!“

Keď sa jej otec pritackal k Andrewovi, strach o bezpečie jej milého prehlušil Cecilino vlastné želanie, a tak zvolala: „Choď, Andrew, utekaj!“

Nato sa jej milý pozviechal a vzal nohy na plecía.

Otec na ňu pozrel, v očiach sa mu zračila zlosť.



„Zlez dolu, dievča. Ber to ako skutočnosť.“

Cecily sa pri ostrom tóne otcovho hlasu trhla, ale keďže sa bála, ani nemukla. Po päťhodinovej ceste vozom v daždi uprostred noci to bolo prvý raz, čo jej niečo povedal.

Podstúpila to riziko, aj keď vedela, že ak otec príde na to, čo chystá, nevezme ju veru na milosť. Preto bola nesmierne opatrná, aby vec utajila. Aj keď je otec neotesaný, je prefičaný, jeho bystrosť i pohrdanie sa vycibrili životom, ktorý sa s ním nemaznal. Hneď si veru bol všimol, že aj keď je noc, Cecily je oblečená, a našiel aj jej odhodený kufrík. Takže sa mu so svojím plánom priznala v nádeji, že jej odpustí. Namiesto toho v ňom však vznikla ďalší hnev.

Cecily zvierala bok vozovej lavice a uprene hľadela do zeme, akoby tam namiesto hlíny a štrku videla plamene.

„Už sa teším, keď sa ťa zbavím, ty čertica,“ zahundral otec a odplul si. „Povedal som, zlez dolu!“

Cecily vstala z lavice a zliezla z voza, poháňaná stra-

chom, že sa na nej znova vyvíši. Nedovolila si naňho ani pozrieť, dobre vedela, čo mu vyčíta z tváre.

Zahanbenie.

Opovrhnutie.

Opilstvo.

Namiesto toho letmo pozrela hore na veľký dom, snažiac sa prísť na to, kde sú.

A vtedy sa niekde v diaľke ponorenej do hmly ozvala ranná pieseň vtáčika orieška a sivasté svetlo skorého jarného úsvitu vrhlo dlhé tieň na nádherne udržiavané záhrady. Na tráve a vždyzelených krovinách sa trblietala ranná rosa, vo svetle žiarila sťa diamanty.

A vtedy si Cecily všimla mosadznú doštičku, takmer zakrytú krovím.

Rosemerská škola pre mladé dámy.

Keď si uvedomila, čo to znamená, srdce sa jej rozbúchalo tak prudko, až sa bála, že jej z hrude vyskočí. Koľkokrát sa jej otec vyhrážal práve týmto? Že ju pošle do dievčenskej školy! Odlúči od sestry!

Obišla predok voza, akoby ju poháňala neviditeľná sila. Oslík ju štuchol do paže nosom, určite hľadal kúsok mrkvičky alebo hrudku cukru. Cecily sa do očí natisli slzy. Vari je to posledný raz, čo spočinie pohľadom na tomto zvieratku, ktoré je jej spoločníkom, odkedy si pamätá?

Nemala však čas dlho o tom rozjímať, pretože jej otec urobil dva dlhé kroky, načial sa a schmatol ju za pažu. Keď vykrikla, ešte viac ju zovrel a takmer ťahal k dverám.

Len s vypätím všetkých síl udržala rovnováhu, dívajúc sa hore na budovu školy. Postavená bola zo sivého kameňa, mala okná s mriežkami, pôsobila ťaživo. Vtedy si všimla pohyb hore, a cez okno, ktoré pre nerovný povrch skla ponúkalo zvlnený pohľad, zbadala, ako

sa rozťahli závesy a medzi nimi sa zjavili tváre dvoch dievčat.

Zahryzla si do spodnej pery.

Jej otec zabúchal na ťažké drevené dvere tak silno, až sa to rozľahlo do ticha a vyprovokovalo psa k štekotu. Znova jej zovrel pažu, niečo si zamumlal sám pre seba, a ešte raz zabúchal na dvere.

S hanbou v srdci pozrela na okopané špičky svojich čiernych členkových čižmičiek, snažiac sa zachovať pokoj.

Aká je len hlúpa, aká pochabá!

Jej otec búšil na dvere dovedy, kým sa zvnútra nezvali pridusené hlasy a oni nezbadali pohyb. Chvíľu nato sa dvere otvorili a medzi nimi sa objavil ledabolo oblečený vysoký, svalnatý muž. Ľanová košeľa mu visela cez nohavice, redingot mal na pleciach nakrivo, nebol obutý, na chodidlách len pančuchy. Na vráskavej tvári bolo badať stopy spánku, šedivejúce vlasy mal prilepené k hlave.

„Čo to má znamenať?“ sykol v zrejmej snahe hovoriť potichu. „Veď sa len začína brieždiť!“

Jej otec sa však na rozdiel od toho muža nesnažil správať diskkrétne. „Privádzam vám novú žiačku,“ zašomral a postrčil Cecily dopredu tak prudko, že temer zakopla.

Keď muž vo dverách pokrútil hlavou, spoza rohu budovy zavial svieži ranný vetrík a rozčechral mu vlasy. Okuliare na nose si posunul vyššie, poobzeral si Cecily a prikázal im: „Vráťte sa v príhodnejší čas. Potom sa pozhovárame o –“

„Nevrátim sa v príhodnejší čas!“ Hlas Josepha Faira nadobudol nepríjemný podtón. „Pozhovárame sa teraz!“

Cecily dobre poznala otcove neokrôchané spôsoby, a keď ten muž zdvihol husté obočie, pochopila, že nie je veru zvyknutý, aby sa s ním takto hovorilo.

Napokon na ňu letmo pozrel a znova sa zahľadel na jej otca. „Tak aby ste vedeli, toto je vsukutku nezvyčajné.“

„Čo je na tom nezvyčajné?“ štekol Joseph Faire. „Ja mám dievča, vy máte školu. A mám aj peniaze, ktoré jej bude treba, kým nedovíši plnoletosť. Bodka.“

Otcov neosobný, ľahostajný tón ju nemal prekvapiť, ale stalo sa. Hovoril, akoby sa dohadoval o nejakej službe alebo predával zviera. Ich vzťah bol vždy napätý, ale skutočne pre neho znamená tak málo?

Vtedy sa zjavila mladá žena s dlhým čiernym vrkočom. Oblečený mala župan, rukami si obopínala driek. Položila dľaň na plece tomu mužovi, v tvári obava. „Ale veď nemáme izbu. Potrvá ešte aspoň mesiac, než budeme o tom môcť vôbec uvažovať a –“

„Nuž teda, dievča sa so mnou domov nevráti!“ vyprskol otec, skočiac tej žene do reči. „Nechám to na vás – buď dievča ostane tu, alebo sa bude musieť postarať samo o seba.“

Nato znova prudko postrčil Cecily dopredu, až naozaj zakopla.

Uvedomovala si, že na ňu musí byť žalostný pohľad. Vlasy jej visia okolo tváre sťa zamotané povrázky, lem jej šiat aj knihy kryje blato. Aj keď sa už dlhšie nepozrela do zrkadla, vedela si predstaviť, ako vyzerá odtlačok otcovej ruky na jej líci.

V očiach ju začali páliť horúce slzy, akosi nepristali k chladnému jarnému ránu. Povzbudená súcitnými pohľadmi pozrela prvý raz za celé hodiny rovno na otca a povedala: „Otec, prosím vás. Je to nedorozumenie.“

„Žiadne nedorozumenie!“ zručol otec tak, až sa jeho írsky prízvuk odrazil od studených kamenných múrov a klenby briez, lemujúcich vchod. „Odo dňa, čo

si sa narodila, si robila iba problémy. Tu ťa možno naučia móresom!”

Nato natiahol ruku, v hrubých prstoch kožený mešec. „Toto zaplatí náklady. Keď sa to minie, bude sa musieť postarať sama o seba.“

Ako to vyriekol, muž i žena pozreli na seba a očividne stratili reč. Cecily sa roztriasla. Najprv sa jej rozochveli nohy, potom aj žalúdok.

Vzápätí sa Joseph Faire svižne zvrtol smerom k vozu. Na okamih sa nik ani nehol, ale keď bolo zrejmé, že chce odísť, ten postarší muž prešiel popri nej a zvolal: „Ale pane! Ako sa voláte? A ako sa dá s vami spojiť?“

Otec na ňu prísne pozrel zo sedadla vozu, v očiach chlad. Cecily sa cítila, akoby jej zamrzli všetky údy. Nato otec skríkol a trhol opratami, popoženúc tlstého oslíka do klusu, ani sa nenamáhal obzrieť.

Cecily sa trhla a odbehla od tej ženy smerom k vozu, ale zamotali sa jej nohy a pošmykla sa na voľne nasypanom štrku. „Otec!“ kričala. „Neopúšťajte ma, otec! Prosím vás!“

Jej slová však odniesol vietor. „A čo Leah? Prosím vás, otec!“ nevzdávala sa.

Stála tam sťa prikovaná k zemi, uprene hľadela do prázdna okolo zákruty, za ktorou zmizol otcov voz.

Vtedy k nej pristúpila tá žena a dotkla sa jej pleca. „Pod dnu, iste si celá premrznutá.“

Cecily sa ešte raz dlho zahľadela na cestu, ale nie preto, žeby hľadala otca. Jej srdce si úpenlivo prialo, aby na tej ceste zbadala náhliaceho sa Andrewa, svojho chrabrého rytiera, ako ju prichádza zachrániť, uniesť z tohto šialenstva presne tak, ako jej to bol sľúbil. Je totiž jediný, ktorý pozná jej dušu. Povedal, že ju bude vždy ľúbiť a nosiť v srdci, a ona sa mu dobrovoľne oddala – dala mu svoje srdce, svoju dušu, svoje telo.

V tej chvíli sa jej však zdvihol žalúdok. Uvedomila si, že urobila chybu. Pre vidinu lepšieho života obetovala príliš veľa. Teraz je zruinovaná, odsúdená na život v hanbe.

V Andrewových očiach si bola všimla strach, ale aj pohrdanie.

Nepríde po ňu a ona bude musieť znášať následky svojich činov.

2

*Správcov dom – Laurel Cottage,
Willowgrove Hall,
Wiltshire, Anglicko 1814*

Nathaniel odmietol plakať. Je už predsa dospelý, má dvadsaťštyri. Mal by byť teda schopný ovládať emócie.

Napriek tomu ho prezradila chvejúca sa brada.

Posunul sa na windsorskej stoličke, striedavo zvieral a púšťal jej opierky, až si napokon ruky zopäl pred sebou. Nato prefal ticho slabnúci hlas jeho otca. „Pozri sa na mňa, Nathaniel.“

Takú prostú žiadosť nemohol otcovi odoprieť. Keď však napokon pozbieral odvahu a vyhovel mu, pohľad naňho ho temer rozplakal.

V posteli ležal jeho otec Thomas Stanton. Blikot sviečkovej lampy vrhal tieň na jeho lesknúce sa čelo a rovný nos. Dlhé sivé vlasy sa mu vyšmykli z vrkoča a prilepili sa na vlhké líca a šiju.

Otec umiera.

Pri pomyslení na to zaplavila Nathaniela vlna hrôzy.

Chcelo sa mu vyskočiť zo stoličky a pritlačiť k zemi tú neviditeľnú silu, čo jeho otca okráda o posledné chvíle, a prinútiť ju, nech mu dá pokoj. Namiesto toho tam však iba nehybne sedel.

„Musím sa s tebou pohovárať, synku – len my dvaja, bez žien.“ Otec sa s námahou posadil, podopretý van-kúšmi, ľanová košeľa, ktorú mal na sebe, sa mu lepila na kožu, od bolesti vraštil vyziabnutú tvár. „Je to dôležité a nemáme veľa času. Poď bližšie.“

Nathaniel sa nahol k otcovi, obávajú sa toho, čo vyrieke.

„Som na teba pyšný, chlapče. Som pyšný na muža, akým si sa stal. Ale nie všetko je také, aké sa zdá.“ Keď sa potom otec zhlboka nadýchol, zachveli sa mu pery. Jeho slabý hlas znel čoraz záдумčivejšie, slová z neho vychádzali pomaly, vravel ich takmer šeptom.

„Musím ti niečo vyjaviť. Niečo, čo som ti mal povedať už dávno.“

„Nech je to čokoľvek, môžeme sa o tom pohovárať inokedy,“ zaprotestoval Nathaniel. „Teraz musíte oddychovať.“

„To nie!“ Otcov hlas zaznel až prekvapujúco nástojčivo. „Ak sa mi nepodarí povedať ti to, bude ma to mátať, keď prejdem z tohto života do ďalšieho. Musíš si to vy-počuť.“

Nathanielovi prešiel po chrbte mráz.

„Keď zomriem, dostaneš moje miesto správcu panstva Willowgrove Hall, presne ako som ja po smrti svojho otca nastúpil na jeho miesto. Je to dedičstvo, na ktoré som hrdý a ktoré so sebou prináša zodpovednosť, Nathaniel. Nepochybuj o tom.“

Nathaniel sa zmohol iba na pokrútenie hlavou. Žeby už jeho otec nadobro zlyhával? Toto už predsa preberali, a to nespočetne veľa krát. Vlastne je to dôvod, prečo už dlho pracuje po otcovom boku, učí sa, čo všetko táto práca predstavuje.

„Počúvaj ma, synku, dobre ma počúvaj.“ Nato sa zahľad na Nathaniela tak uprene, až mu vyrázilo dych.